

Йовка. — Гледа я. Па защо? — Да не би нѣщо въ кѣщи?

Мара. — Ехъ, сестро, кухнята, дѣцата и нѣманието сж три врага, които могатъ да смачкатъ и най бодрия духъ.

Йовка. — По рано: и написваше нѣщо за вѣстника; и сказки държеше сегисъ-тогисъ — а сега! Азъ мисля, че и ти ще си се поотпустинала!

Мара. — При такива условия — и да бѣда обществена жена — е невъзможно. А ти знаешъ моитѣ голѣми желания. И ако сега съмъ станала тѣй отпустната, недоволна, глупава, то е защото отъ мене не стана онова що очаквахъ: Съ въздишка. Азъ мислѣхъ да работя; азъ живѣяхъ съ младежката мечта да бѣда нѣщо, а то!

Йовка. — Съчувствено. Ако ти изложишъ всичко това на Боря, нима той нѣма да те улесни?

Мара. — Бихъ подирала неговата подкрѣпа, ако можехъ да гледамъ съ спокойствие непосилния неговъ трудъ. Знаешъ ли, че той по цѣли дни и ноци работи за да наддѣлей на кѣшнитѣ разходи! Негодующе. Денъ — работи портрети, нощъ прѣвежда на разни издатели и едва сбира двата края на домакинството!

Йовка. — Прѣсича я. Такъвъ талантливъ художникъ! Азъ мисля, че само една негова картина ще даде доходъ поне за година!

Мара. — Ако у насъ се дирѣха талантливи картини — да! Знаешъ ли, че отъ двѣ години Боря не е захвашалъ нѣщо освѣнъ портрети по порѣчка! Слѣдъ „Въскресение“, що дади на изложбата — нищо друго не е похвашалъ! Ще видимъ и отъ тамъ какво ще излѣзе. Той е тѣй честолюбивъ, влага толкова амбиция въ работата си, че ако не му дадатъ нуждната оцѣнка — неznamъ какво ще стори! Тия дни се надѣва да се произнесатъ журитѣ. И всѣка вечеръ за това говори. По нѣкога тѣй се вълнува, че съмъ принудена да правя смѣхове и го отклонявамъ отъ разговора. Знаешъ: лѣкаря му е забранилъ всѣкакво трѣвожение.

Йовка. — И това ще прѣмахнемъ. Въобще ний двама ще се заловимъ да му помогнемъ. И той, и ти —